Slujba Sfinţilor mucenici şi doctori fără de arginţi Epictet, preotul şi Astion, monahul din Dobrogea († 290)

(8 iulie)

Sfinţii mucenici Epictet şi Astion din Halmyris († 290) (8 iulie):

https://www.academia.edu/53519145/Sfin%C5%A3ii_mucenici_Epictet_%C5%9Fi_Astion_din_Halmyris_290_8_iulie_

https://archive.org/details/sf.-epictet-si-astion

***

Materiale despre Sfinţii mucenici Epictet şi Astion din Halmyris:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-muc-Epictet-%C5%9Fi-Astion-(8-iul)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Epictet+%C5%9Fi+Astion+

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Astion

&&&

La Vecernia mică

La Doamne, strigat-am…

Stihirile, glasul 4:

Astăzi, adunarea dreptcredincioşilor cu cântări de laudă slăveşte pe mucenicii lui Hristos, pe Epictet - preotul cel înţelept şi pe Astion - ucenicul cel mult râvnitor, perechea cea prea lăudată, slava călugărilor şi podoaba mucenicilor (de 2 ori).

Pe Epictet şi pe Astion, pe doctorii cei fără de arginţi şi mucenicii lui Hristos, veniţi toţi credincioşii să-i lăudăm; pe cei ce în Dobrogea s-au nevoit oarecând, iar în vremurile din urmă sfintele lor moaşte ni le-au dăruit nouă spre întărirea şi mângâierea noastră.

Din dragoste pentru Dumnezeu toate cele vremelnice le-aţi socotit deşertăciune, încă până şi sufletul cu bucurie l-aţi pus pentru Cel iubit, că Cel ce singur este începător şi izvor al dragostei a aprins în inimile voastre focul cel mistuitor. Bucuraţi-vă, pereche care aţi cucerit cerurile, că v-aţi înălţat sufletele până la prestolul Celui Preaînalt în căruţa cea de foc a iubirii voastre!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mulţimea călugărilor şi adunarea credincioşilor împreună se bucură, sfinţilor mucenici, că sfintele voastre moaşte ca un soare duhovnicesc au răsărit nouă, risipind întunecimea de la sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pe cea mai cinstită decât heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât serafimii, pe cea una curată şi binecuvântată cu adevărat, pe Născătoarea de Dumnezeu şi Stăpâna lumii, pe Împărăteasa şi Doamna şi Maica noastră cea mult milostivă şi cu totul iubitoare, din inimă mulţumitoare să o mărim.

La stihoavnă

Stihirile, glasul 1:

Pe Epictet, preotul cel prea înţelept şi pe Astion, ucenicul cel mult râvnitor veniţi toţi să-i lăudăm, că aceştia asemenea lui Ermolae şi Pantelimon fiind, împreună au binevestit Evanghelia lui Hristos şi întru adevăr, după Andrei cel întâi chemat, apostoli ai Dobrogei s-au arătat: pe bolnavi tămăduind, demonii gonind, au strălucit cu minunile şi cu puterea cuvântului, pentru care şi chinuri au răbdat de la chinuitori şi bine încununându-se, pururea se roagă pentru sufletele noastre.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuvioşilor Lui.

Învăţător prea înţelept şi doctor fără de arginţi, chip al blândeţilor şi dreptar credinţei te-ai arătat pe tine tuturor, prea cuvioase Epictet, că darul preoţiei cu cinste l-ai purtat şi pe mulţi cu înţelepciunea şi cu blândeţea la Hristos i-ai povăţuit. Pentru aceasta te fericim.

Stih: Preoţii Tăi, Doamne, se vor îmbrăca întru dreptate şi cuvioşii Tăi se vor bucura.

Cu adevărat s-a plinit întru tine cuvântul Stăpânului Hristos, prea fericite Astioane, că lăsând casa şi părinţii pentru Evanghelie şi averile cele trecătoare nesocotindu-le, însutit ai luat în Împărăţia Cerurilor. Că nu numai sufletul tău s-a mântuit, ci şi sfintele tale moaşte s-au făcut izvor de tămăduiri tuturor celor ce le sărută cu credinţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu cine vă vom număra pe voi, prea fericiţilor, căci chipul cel îngeresc al călugăriei purtând, ca nişte apostoli Evanghelia aţi propovăduit şi doctori fără de arginţi şi făcători de minuni arătându-vă, încă şi cununa muceniciei la urmă aţi luat, încât multe daruri şi vrednicii au prisosit întru voi. Pentru aceasta, minunându-ne, vă fericim.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

De tine se bucură toată făptura, de Dumnezeu fericită, ceea ce covârşeşti cu frumuseţea şi cu sfinţenia cetele îngereşti. Întru tine este toată nădejdea noastră şi pe tine te lăudăm şi ne rugăm ţie: mântuieşte pe toţi cei ce te cinstesc pe tine Născătoare de Dumnezeu.

Troparul: Pe cei de o cinste cu Ermolae şi cu Pantelimon, pe Epictet - dascălul cel înţelept şi pe Astion – ucenicul cel mult râvnitor, veniţi toţi credincioşii să-i lăudăm, pe mucenicii lui Hristos şi podoaba Dobrogei, zicând: bucuraţi-vă, cei ce de-a pururi mijlociţi pentru sufletele noastre.

La Vecernia mare

La Doamne, strigat-am…

Stihirile, glasul 4:

Astăzi este ziua prăznuirii şi dimineaţa cea duhovnicească pentru toată Dobrogea, că moaştele Sfinţilor mucenici Epictet şi Astion ca un soare duhovnicesc şi bine înmiresmat au răsărit tuturor. Luminează-te, întreagă adunare a Bisericii şi saltă, că ni s-au dat nouă mijlocitori tari înaintea Scaunului Celui Preaînalt.

Pe Epictet cel prea înţelept veniţi toţi să-l lăudăm, că acesta din tinereţe bineplăcînd lui Hristos, cu darul facerii de minuni s-a împodobit: pe bolnavi tămăduind, demonii gonind şi tuturor blând povăţuitor fiind, pentru aceasta şi darul preoţiei a primit de la Hristos Dumnezeu, iar acum mijloceşte pentru sufletele noastre.

Frumuseţea chipului şi agerimea cugetului tău nu ai voit a le pune în slujba celor pământeşti, prea fericite Astioane, că neamul cel ales şi bogăţia tatălui tău drept uscăciune socotindu-le, ca un cerb prea sprinten ai alergat spre izvoarele cele pururea curgătoare ale învăţăturii lui Hristos, pe care şi sorbindu-le din buzele preotului Epictet, îndată te-ai aprins de dragostea cea dumnezeiască şi fără tăgadă în numele lui Hristos te-ai botezat, pe care roagă-L pentru sufletele noastre.

Mai degreabă aţi lăsat să vi se desprindă carnea de pe oase, decât să se desprindă mintea voastră de la cele înalte, multpătimitorilor, că nici cârligile de fier cu care vi s-au scrijelit coastele, nici loviturile de piatră care v-au zdrobit faţa, nici cazanele de smoală, nici măcar sabia nu a putut să vă despartă pe voi de Cel iubit.

Alte **Stihiri:**

Astăzi Dobrogea ca o mireasă iese întru întâmpinarea Mirelui ceresc împodobită nu în aur şi nici în mătăsuri scumpe, ci în sângiurile mucenicilor şi lacrimile cuvioşilor.

Bucură-te, fiică aleasă a Patriei româneşti, că a poftit Împăratul Cel ceresc frumuseţea ta!

Aprinzându-se în inima ta râvna cea dumnezeiască, prea fericite Astioane, ai rugat pe dascălul tău, preotul Epictet, să părăsiţi cetatea în care tatăl tău era mai mare dregător şi aşa aţi ajuns în Ţara Sciţilor, în cetatea Halmyris, unde bine aţi propovăduit Evanghelia lui Hristos şi minuni nenumărate făcând, pizma urâtorului de oameni diavol aţi stârnit, care a şi ridicat împotriva voastră pe dregătorul Latronianus. Dar voi, bărbăteşte chinurile răbdând, sufletul în mâinile Celui iubit le-aţi dat, de care vă bucuraţi pururea.

Ca pe nişte apostoli şi ucenici ai lui Hristos v-au primit locuitorii cetăţii Halmyris, căci semne şi puteri apostoleşti aţi arătat cu adevărat: pe fata cea paralizată aţi făcut-o teafără doar cu cuvântul, orbului vederea i-aţi întors şi pe îndrăciţi i-aţi slobozit. Pentru aceasta, mulţime multă se întorcea la Hristos, binecuvântând pe Cel ce dă oamenilor astfel de puteri.

Atunci când chinuitorii au tăiat sfintele voastre capete, trupurile voastre au strălucit ca soarele şi văzduhul s-a umplut de bună mireasmă. Pentru aceea şi noi ne minunăm: cum de a ţinut pământul această comoară ascunsă vreme de şaptesprezece veacuri şi abia acum a ţâşnit-o afară, ca pe un izvor ce izvorăşte pururea tămăduiri?

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe Epictet, preotul cel prea înţelept şi pe Astion, ucenicul cel mult râvnitor veniţi toţi să-i lăudăm, că aceştia asemenea lui Ermolae şi Pantelimon fiind, împreună au binevestit Evanghelia lui Hristos şi întru adevăr, după Andrei cel întâi chemat, apostoli ai Dobrogei s-au arătat: pe bolnavi tămăduind, demonii gonind, au strălucit cu minunile şi cu puterea cuvântului, pentru care şi chinuri au răbdat de la chinuitori şi bine încununându-se, pururea se roagă pentru sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. Dogmatica, glasul 5

În marea Roşie chipul Miresei celei neispitite de nuntă s-a scris de demult. Acolo Moisi despărţitor al apei, iar aici Gavriil slujitor al minunii. Atunci adâncul l-a trecut cu picioare neudate Israil, iar acum pe Hristos L-a născut fără de sământă Fecioara. Marea după trecerea lui Israil a rămas nestrăbătută, iar cea fără de prihană după naşterea lui Emanuil a rămas nevătămată. Cel ce eşti şi mai înainte ai fost şi Te-ai arătat ca om, Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei.

Paremiile

Din Înţelepciunea lui Solomon, citire: (Înţ. III, 1-9)

Sufletele drepţilor sunt în mâna lui Dumnezeu şi nu se va atinge de ele chinul. Părutu-s-a în ochii celor nepricepuţi a muri şi s-a socotit pedepsire ieşirea lor, şi mergerea de la noi sfărâmare, dar ei sunt în pace. Că înaintea feţii oamenilor de vor şi răbda chinuri, nădejdea lor este plină de nemurire: şi puţin fiind pedepsiţi, cu mari faceri de bine se vor dărui, că Dumnezeu i-a ispitit de dânşii şi i-a aflat Luişi vrednici. Ca aurul în topitoare i-a lămurit pe ei şi ca o jertfă de ardere întreagă i-a primit. Şi în vremea cercetării Sale vor străluci şi ca scânteiele pe trestie vor fugi. Judeca-vor neamuri şi vor stăpâni noroade şi va împărăţi într-înşii Domnul în veci. Cei ce nădăjduiesc spre Dânsul vor înţelege adevărul şi credincioşii în dragoste vor petrece cu Dânsul: că dar şi milă este întru cuvioşii Lui şi cercetare întru aleşii Lui.

De la Pilde, citire: (Pilde X, 1-30)

Fiul înţelept înveseleşte pe tatăl său, iar fiul nebun întristează pe maica sa. Binecuvântarea Domnului pe capul dreptului, iară gura necredincioşilor o acoperă plângerea fără de vreme. Pomenirea drepţilor cu laude, iar numele necredincioşilor se stinge. Cel înţelept cu inima primeşte poruncile, iară cel neînţelegător, împiedicându-se, cu buzele alunecă. Cel ce umblă drept, umblă cu nădejde, iar cel ce strâmbă căile sale se va cunoaşte. Izvor de viaţă este în mâna dreptului, iară gurile necredincioşilor le va acoperi pieirea. Faptele drepţilor viaţă fac, iar roadele necredincioşilor păcate. Căile vieţii le păzeşte învăţătura: iară învăţătura nemustrată rătăceşte. Buzele drepţilor ştiu lucruri înalte, iară cei fără de minte întru lipsă se vor sfârşi. Binecuvântarea Domnului pe capul dreptului, aceasta îl îmbogăţeşte şi nu se va adăuga lui întristare în inimă. Precum trece viforul, aşa piere cel necredincios, iar dreptul, abătându-se, se mântuieşte în veac. Frica Domnului înmulţeşte zilele, iară anii necredincioşilor se vor împuţina. Veselia petrece cu cei drepţi, iară nădejdea necredincioşilor va pieri. Întărirea cuviosului este frica Domnului, iară

celor ce fac rele sfărâmare. Dreptul în veac nu se va clătina, iară necredincioşii nu vor locui pământul.

Din Înţelepciunea lui Solomon, citire: (Înţ. IV, 1-15)

Atuncia dreptul va sta cu multă îndrăzneală înaintea feţii celor ce l-au necăjit pe dânsul şi a celor ce au nesocotit ostenelile lui. Şi văzându-l pe el se vor tulbura cu cumplită frică şi se vor minuna de mântuirea lui cea minunată. Şi vor zice întru sine, căindu-se, şi pentru îngustarea duhului vor suspina, zicând: acesta este pe carele noi l-am avut oarecândva de râs şi pildă de ocară. Noi, cei fără de minte, viaţa lui o am socotit nebunie şi sfârşitul lui fără de cinste. Dar el s-a socotit între fiii lui Dumnezeu şi între sfinţi soarta lui este. Rătăcit-am, dar, de la calea adevărului şi lumina dreptăţii nu ne-a strălucit nouă şi soarele nu ne-a răsărit nouă. Umplutu-ne-am de cărările fărădelegii şi ale pierzării şi am umblat pe cărări neumblate, iară calea Domnului nu o am cunoscut. Ce ne-au folosit nouă trufia, şi avuţia cu falǎ ce ne-a adus nouă? Toate acestea ca o umbră au trecut şi ca o veste ce aleargă pe aproape. Ca o corabie ce trece prin valurile apei, a cărei treceri nu se află urma, nici calea umblării ei în valuri; sau ca pasărea ce zboară prin aer, a căreia nici semn de călătorie nu se află, căci cu aripile bătând vânt uşor şi despicându-l cu sila pornirii, mişcând aripile se preumblă, şi după aceasta nu se află semn umblării ei; sau ca săgeata ce săgeată la locul însemnat, aerul despărţindu-se, îndată se împreună, încât nu se ştie pe unde a trecut. Aşa şi noi, după ce ne naştem, ne sfârşim şi nici un semn de faptă bună nu avem a arăta, ci întru răutatea noastră ne sfârşim. Că nădejdea celui necredincios este ca praful ce-l spulberă vântul şi ca spuma ce se goneşte de vifor şi ca fumul care se împrăştie de vânt şi ca amintirea unui oaspete ce trece într-o zi. Iară drepţii în veac vor fi vii şi întru Domnul plata lor şi purtarea de grijă pentru dânşii de la Cel Preaînalt.

La litie

Stihirile, glasul 1:

Înflorit-a ca finicul dreptatea voastră şi ca chedrul cel din Livan s-au înmulţit faptele voastre cele bune, Sfinţilor Epictet şi Astion, că aţi vieţuit pe pământ ca nişte fără de trupuri, nepurtând grijă de cele trecătoare. Ieşit-aţi din mijlocul poporului vostru şi casa părinţilor o aţi părăsit şi ca nişte mieluşele gătite spre tăiere aţi urmat glasul Păstorului Celui Bun. Slavă Celui ce v-a dat vouă putere, slavă Celui v-a încununat pe voi, slavă Celui singur bun şi iubitor de oameni cu adevărat.

Auzind glasul Mirelui Celui smerit şi blând, nu te-ai trândăvit a ieşi în întâmpinarea Lui, prea fericite Astioane, ci părăsind culcuşul cel moale şi bine mirositor al casei părinteşti, ai alergat în grabă pe uliţele cele întunecoase ale străinătăţii, de dorul Celui prea iubit, răbdând ocările şi năvălirile străjerilor celor răi, că ai ales a fi cu Cel iubit în pământ străin, decât a rămâne în casa părinţilor tăi, însă despărţit de Acela. Bucură-te, sfinte Astioane, că sufletul tău ca o mireasă sfioasă şi curată a intrat în cămara Mirelui ceresc.

Înţelept te-ai arătat întru toate, părinte Epictet, că aflând pe Astion ca pe un mărgăritar de mare preţ, lepădând toate, îndată ai fugit cu el unde nimeni să nu ţi-l poată răpi. O, iconomule mult prea înţelept! O, aurarule care ai făurit o podoabă atât de strălucitoare cum este Astion, pe care l-ai şi înfăţişat Împăratului Ceresc, iar acum străluceşte pe fruntea Bisericii Sale ca un soare mult prea luminos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe luminătorii cei neînseraţi ai Dobrogei, care au străluminat toată lumea, pe doimea cea prea lăudată, pe Epictet şi pe Astion, acum cu cântări să-i fericim. Că aceştia chip al călugăriei s-au arătat şi ca nişte apostoli, pe urmele lui Andrei cel întâi chemat Evanghelia au propovăduit; în faţa tiranilor au mărturisit pe Hristos şi în adunări au binevestit minunile Lui. Pentru aceea, îndrăznire având către Domnul, pururea se roagă pentru sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Bucură-te, ceea ce eşti plină de har, Domnul este cu tine! Că nu încetezi a căuta spre noi şi a te ruga pentru izbăvirea noastră. Bucură-te, Maică prea milostivă, bucură-te Apărătoare şi Doamnă! Bucură-te Împărătească care te pleci cu smerenie spre toţi cei ce te cheamă pe tine cu credinţă!

La stihoavnă

Stihirile, glasul 5:

Pe doimea cea mult lăudată, pe Epictet şi pe Astion, care în pământul Dobrogei bine s-au nevoit şi s-au încununat, veniţi, credincioşilor, să-i lăudăm, că aceştia îndrăznire având către Mântuitorul, pururea se roagă pentru sufletele noastre.

Stih: Dreptul ca finicul va înflori şi ca chedrul cel din Livan se va înmulţi.

Bucură-te, sfinte Astioane, că deşi cu trupul te-ai despărţit de părinţii tăi necredincioşi, sufletul pururea ţi-l ridicai pentru dânşii înaintea Domnului, cerând ca să-i lumineze cu lumina credinţei. Bucură-te că nu ai avut altă comoară decât Sfânta Evanghelie şi cinstita Cruce, pe care le-ai lăsat moştenire părinţilor tăi. Bucură-te că aceştia primind averea cea de mare preţ de la tine, s-au bucurat mai mult decât de toate desfătările şi dulceţile lumeşti şi, luminându-se cu lumina lui Hristos, acum împreună cu tine se bucură în Împărăţia celor vii.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuvioşilor Lui.

Bucură-te şi tu, părinte Epictet, că iubind pe Astion ca pe tine însuţi, sufletul aceluia l-ai trimis înaintea ta în Împărăţie. Că voind chinuitorii a vă tăia capetele, tu cu îndrăznire te-ai rugat ca primul să meargă la tăiere Astion, ca nu cumva, văzând ucenicul moartea dascălului său, să se înfricoşeze ca şi oarecând apostolii în faţa pătimirii Învăţătorului Hristos. Că mare şi ascunsă este viclenia diavolului şi scris este: bate-voi păstorul şi se va risipi turma. Iar tu, ca un păstor prea bun, nu ai voit a pierde pe cel ce pe umerele tale l-ai scos din hăţişurile necredinţei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Răsărit-au ca un soare moaştele sfinţilor Epictet şi Astion, risipind întunecimea de la sufletele noastre. Să se bucure Dobrogea şi să sălteze tot neamul românesc, că şi-a agonisit avere veşnică pe care furii nu o fură şi moliile nu o strică, aur luminos din care izvorăsc tămăduiri, soare bine-înmiresmat care luminează sufletele cele întunecate de păcate, foc care mistuie şi risipeşte duhurile necurate, putere din puterea Celui Înfricoşător, că aşa a binevoit Domnul Cel milostiv a răsplăti pe toţi cei ce cred în El şi Îl iubesc pe Dânsul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Ceea ce singură eşti Născătoare de Dumnezeu şi Maica Luminii, pe noi, cei aflaţi în întunericul păcatelor, luminează-ne cu cercetarea ta cea de maică, ia de la noi toată amărăciunea şi risipeşte deznădăjduirea care ne-a cuprins, ca izbăviţi prin tine, să dobândim îndrăznirea cea bună către Fiul tău şi Dumnezeul nostru, ceea ce eşti una binecuvântată.

La binecuvântarea pâinilor

Troparul: Pe cei de o cinste cu Ermolae şi cu Pantelimon, pe Epictet - dascălul cel înţelept şi pe Astion - ucenicul cel mult râvnitor, veniţi toţi credincioşii să-i lăudăm,

pe mucenicii lui Hristos şi podoaba Dobrogei, zicând: bucuraţi-vă, cei ce de-a pururi mijlociţi pentru sufletele noastre.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., se cântă troparul sfinţilor (de 3 ori).

După catisma întâi, **sedealna**, glasul: Nu de la oameni aţi luat chemare şi nu trupul şi sângele v-au descoperit vouă înţelesul cel de taină, ci Însuşi Hristos, Cel ce a lucrat în voi lucruri minunate, Acela v-a şi chemat. Acela v-a povăţuit şi v-a întărit prin Duhul Său Cel Sfânt ca să grăiţi cu îndrăzneală înaintea tiranilor. Acela, la urmă, a primit sufletele voastre ca pe o bună mireasmă în jertfelnicul Său cel mai presus de ceruri, iar cinstitele voastre moaşte cu nestricăciune şi cu darul facerii de minuni le-a dăruit. Pentru aceasta şi noi vă chemăm: Sfinţilor Epictet şi Astion, cereţi de la Domnul iertare de păcate tuturor celor ce săvârşesc cu dragoste cinstită pomenirea voastră.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pe tine, ceea ce ai născut cu trup pe Mântuitorul tuturor şi cu sângiurile tale ai îndulcit lumea cea amărâtă de păcat, pe cea una curată şi nevinovată cu adevărat, pe Maica şi Împărăteasa noastră, te rugăm: mijloceşte cu sfinţii mucenici pentru sufletele noastre.

După catisma a doua, **sedealna**, glasul: Întru împărăţia cea neînserată, unde drepţii ca luminătorii strălucesc, acolo şi voi v-aţi sălăşluit, bunilor biruitori, căci încă în trupuri muritoare îmbrăcaţi fiind, aţi strălucit ca soarele şi cu totul v-aţi arătat nepământeşti, răbdând chinurile ca nişte fără de trupuri. Dar apunând pentru această lume trecătoare, în alta mai bună aţi răsărit, de unde luminaţi tuturor celor ce săvârşesc pomenirea voastră cu credinţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pe Împărăteasa cea bună, pe Doamna şi Maica creştinilor toţi să o lăudăm; că aceasta ne-a izbăvit pe noi din moartea cea veşnică cu naşterea Sa.

După polieleu, **sedealna**, glasul: Arătatu-v-aţi străluciţi biruitori şi întru totul înfricoşători pentru vrăjmaş, că având în inimile voastre Piatra cea din capul unghiului,

pe Hristos Dumnezeu, aţi surpat cu praştia cea duhovnicească pe Goliathul cel trufaş. Că de îndată ce a tăiat cinstitele voastre capete, tiranul Latronianus a fost ucis el însuşi de duhul răutăţii pe care l-a slujit. Iar Vigilantius, unul din dregători, văzând minunile pe care le săvârşea în voi Domnul Iisus Hristos, a crezut şi şi-a izbăvit sufletul său din amăgirea cea idolească. Pentru aceasta şi noi cântăm: Sfinţilor Epictet şi Astion, trimiteţi binecuvântarea voastră peste toţi cei ce cheamă numele voastre cu credinţă!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Neavând îndrăznire din pricina mulţimii păcatelor noastre, Preasfântă Fecioară, pe Tine Te rugăm: roagă pe Cel ce s-a născut din Tine pentru sufletele noastre.

Antifonul întâi al glasului 4.

Prochimen, glas: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuvioşilor Săi.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israil. Toată suflarea...

Evanghelia de la Matei (X, 16-22). Caută Evanghelia de miercuri în săptămâna a treia după pogorârea Sfântului Duh.

Ev. Matei 10, 16-22

16.Iată Eu vă trimit pe voi ca pe nişte oi în mijlocul lupilor; fiţi dar înţelepţi ca şerpii şi nevinovaţi ca porumbeii.
17.Feriţi-vă de oameni, căci vă vor da pe mâna sinedriştilor şi în sinagogile lor vă vor bate cu biciul.
18.La dregători şi la regi veţi fi duşi pentru Mine, spre mărturie lor şi păgânilor.
19.Iar când vă vor da pe voi în mâna lor, nu vă îngrijiţi cum sau ce veţi vorbi, căci se va da vouă în ceasul acela ce să vorbiţi;
20.Fiindcă nu voi sunteţi care vorbiţi, ci Duhul Tatălui vostru este care grăieşte întru voi.
21.Va da frate pe frate la moarte şi tată pe fiu şi se vor scula copiii împotriva părinţilor şi-i vor ucide.
22.Şi veţi fi urâţi de toţi pentru numele Meu; iar cel ce va răbda până în sfârşit, acela se va mântui.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Când ai vrut să arăţi puterea Ta lumii, Mântuitorule, ai trimis pe ucenicii Tăi ca pe nişte miei în mijlocul lupilor, iar aceia, având puterea Ta, cu smerenia şi cu blân-deţea au biruit pe cele trufaşe. Pentru rugăciunile mucenicilor Tăi, Mântuitorule, mântuieşte sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Fericimu-te pe tine, de Dumnezeu Născătoare, Fecioară, pe cea mai strălucită decât soarele şi mai înaltă decât cerurile, că pe toţi cei ce scapă la tine cu credinţă ca o Maică multmilostivă îi primeşti, umplându-i de nădejde şi de mângâiere, ceea ce eşti dulceaţa credincioşilor.

Şi **stihira**, glas 6:

Răsărit-au ca un soare moaştele sfinţilor Epictet şi Astion, risipind întunecimea de la sufletele noastre. Să se bucure Dobrogea şi să sălteze tot neamul românesc, că şi-a agonisit avere veşnică pe care furii nu o fură şi moliile nu o strică, aur luminos din care izvorăsc tămăduiri, soare bine înmiresmat care luminează sufletele cele întunecate de păcate, foc care mistuie şi risipeşte duhurile necurate, putere din puterea Celui Înfricoşător, că aşa a binevoit Domnul Cel milostiv a răsplăti pe toţi cei ce cred în El şi Îl iubesc pe Dânsul.

Canoanele

Se pun canoanele zilei, din Octoih şi acest

Canon al mucenicilor

Cântarea 1

Irmos (din Octoih)

Pe luminătorii cei duhovniceşti ai Bisericii şi propovăduitorii credinţei care de la Răsărit au ieşit şi lumea au luminat, în cântări duhovniceşti să-i mărim.

Împodobit cu darul facerii de minuni încă din tinereţe ai fost, prea cuvioase părinte Epictet, tămăduitor şi propovăduitor prea înţelept al Evangheliei, pentru aceea jugul cel bun al preoţiei ai luat de la Hristos şi pe mulţi cu învăţăturile tale i-ai povăţuit la calea mântuirii.

Ca unul ce ai deschis pântecele maicii tale, de parte bărbătească fiind, închinat Domnului ai fost, precum s-a scris în Lege, prea fericite Astioane, căci deşi dintre păgâni ai răsărit, ca o viţă bine rodită te-ai înălţat până la scaunul Împăratului ceresc.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi, a zis dreptul David, şi noi cu acela mărturisim şi grăim: minunat eşti, Hristoase Dumnezeule, că în tot neamul şi în tot locul binecuvântezi pe cei ce te cinstesc pe Tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Binecuvântată eşti, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, că ai avut în sfintele tale braţe pe Dumnezeul tuturor, către care având acum îndrăznire ca o Maică mijloceşti pentru sufletele noastre.

Catavasie: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul, şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Cântarea 3

Irmos:

Ca un bun lucrător a viei lui Hristos, pe Astion, strugurele cel bine mirositor şi împlinit, cu grijă l-ai cules ca să-l duci la masa Împăratului Ceresc.

Şi rod însutit aducând, părinte Epictet, te-ai făcut bucurie Stăpânului tău. Odraslă singură fiind în casa părinţilor tăi, ca o rândunea prea frumoasă ai zburat spre cerurile cele duhovniceşti ale învăţăturii lui Hristos.

Cine nu te va ferici pe tine, părinte Astioane, căci dragostea cea pământească lăsând-o şi faima neamului celui ales nesocotind-o, ai ales mai bine a pătimi pentru Hristos, decât a te bucura de viaţa cea trecătoare din care moartea ne deşteaptă ca dintr-un vis.

Atunci când Duhul Sfânt s-a atins de inima ta, prea fericite Astioane, te-ai lipit cu toată inima de părintele tău Epictet, de la care ai aflat învăţătura lui Hristos, mai mult decât de părinţii cei trupeşti. Şi alegând mai degrabă a merge în pământuri străine şi îndepărtate, spre a putea fi cu Hristos, ai părăsit casa cea bogată a părinţilor tăi, dar care nu-L aveau pe Dumnezeul cel Adevărat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe cei ce i-ai ales şi Ţi-au urmat Ţie cu credinţă voit-ai să-i aşezi împreună cu Tine în Împărăţia Tatălui, Mântuitorule Bune, şi slava care Ţi se cuvine numai Ţie voit-ai a o împărtăşi şi lor. Cu adevărat negrăită este iubirea Ta de oameni şi mila Ta este fără de sfârşit. Pentru rugăciunile Sfinţilor Tăi, Hristoase Dumnezeule, mântuieşte sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Ca una ce eşti singură aleasă şi binecuvântată între femei, şezut-ai de-a dreapta Împăratului ceresc, întrecând cu frumuseţea şi cu strălucirea cetele îngerilor şi ale arhanghelilor. Pe tine ca pe Maica lui Dumnezeu şi Împărăteasa lumii credincioşii toţi te mărim.

Catavasie: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i, în dumnezeiască mărirea ta, de cununile măririi învrednicindu-i.

Sedealna: În cetatea Halmirisului v-aţi arătat străluciţi nevoitori şi propovăduitori neînfricaţi ai dreptei credinţe, strălucind cu minunile şi cu faptele voastre cele bune, vrednici următori ai apostolului celui întâi chemat v-aţi arătat, Sfinţilor Epictet şi Astion. Cei ce lupta cea bună aţi luptat şi v-aţi încununat, izbăviţi-ne şi acum de eresurile cele păgubitoare, păzind întreagă turma cea cuvântătoare şi nestrămutată în veacul veacului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, apărătoarea şi mângâietoarea noastră, împreună cu sfinţii mucenici, roagă să se mântuiască sufletele noastre.

Cântarea 4

Irmos:

Dacă au văzut părinţii tăi, prea fericite Astioane, că nu te mai găsesc, au plâns cu amar pierderea ta, ca şi oarecând patriarhul Iacov a plâns pe fiul său, dreptul Iosif. Dar precum acela în pământul cel străin al egiptenilor s-a arătat strălucit şi a izbăvit din moarte pe părintele şi pe fraţii săi, aşa şi tu, pătimind de bunăvoie asprimea străinătăţii, prin pătimirile tale ai izbăvit din foametea credinţei idoleşti pe părinţii tăi, hrănindu-i cu pâinea cea vie şi neîmpuţinată a Evangheliei lui Hristos.

În cetatea Halmyrisului poposind, sfinţilor mucenici, prin viaţa voastră curată şi prin numeroasele minuni aţi câştigat dragostea locuitorilor, pe mulţi întorcând la dreapta credinţă. Căci ca şi apostolii odinioară pe ologi i-aţi ridicat, orbilor le-aţi întors vederea şi pe demoni ca pe nişte neputincioşi i-aţi gonit de la cei ce vă cereau ajutorul cu credinţă.

Văzând faptele voastre cele minunate şi dragostea care sporea în popor, rău credinciosul voievod Latronianus, mai marele cetăţii, ca un câine asmuţat de Diocleţian, s-a pornit cu ură împotriva voastră. Dar voi ca nişte miei răbdând sfâşierile cele cumplite, necontenit lăudaţi pe Dumnezeu, cel ce a făcut rănile voastre mai strălucitoare decât soarele.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Auzind un oarecare dregător Vigilantius glasurile voastre care din mijlocul chinurilor necontenit strigau: „Suntem creştini, o tirane, fie, dar, voia Dumnezeului nostru cu noi!” - s-a minunat de puterea care izvora din aceste cuvinte şi rostindu-le şi el în inima sa, a fost aprins de dragostea cea dumnezeiască, mărturisind pe Dumnezeul cel Adevărat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pe tine te laudă cetele proorocilor şi ale apostolilor, de tine se bucură mucenicii şi cuvioşii ţi se închină ţie, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu Fecioară. Primeşte, dar, şi de la noi, smeriţii, această nevrednică laudă pe care ţi-o aducem ca unei Maici şi izbăvitoare a noastră a tuturor.

Catavasie: Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc, al Întrupării Tale celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum avându-l în minte, a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea 5

Irmos:

Fiind luminaţi cu lumina cea neînserată aţi strălucit ca nişte sfeşnice în lumea cea cuprinsă de întunericul păcatelor şi cu bună mireasma faptelor voastre celor bune aţi trezit inimile cele amorţite de împuţiciunea credinţei idoleşti, povăţuindu-le la credinţa cea adevărată.

Pe tânărul cel bogat şi de neam bun care a venit la tine l-ai învăţat cu dragoste taina adevăratei bogăţii şi înţelepciuni, părinte Epictet, căci strălucirea aurului trecător şi slava lumii în zadar acoperă goliciunea celui ce se pogoară în pământ.

Lepădând de bunăvoie aurul cel trecător şi slava cea deşartă pentru Evanghelie, v-aţi făcut voi înşivă comoară de mult preţ şi slavă pentru toată lumea, că sfintele voastre moaşte s-au arătat mai strălucite decât orice aur şi mai înmiresmate decât mirul, izvorând tămăduiri tuturor celor ce le sărută cu credinţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Atunci când iudeii îl loveau cu pietre pe Ştefan, întâiul între mucenici, faţa aceluia a strălucit ca soarele, căci a văzut pe Hristos, Lumina lumii, îmbărbătându-l să rabde până în sfârşit. Aşa şi trupurile voastre, mucenicilor, când au fost puse în mormânt au strălucit cu lumină orbitoare, umplând văzduhul de bună mireasmă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Ceea ce eşti Maica Luminii şi petreci în lumină, pe tine te rugăm, luminează mintea şi simţurile noastre, ca să nu mai păşim în întuneric, ci să urmăm în ca-lea poruncilor Fiului tău şi Dumnezeului nostru, ceea ce eşti una binecuvân-tată.

Catavasie: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară, neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu cel peste toate şi ai născut pe Fiul Cel fără de ani, cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Cântarea 6

Irmos:

Văzând un oarecare târgoveţ pătimirile voastre, o, mucenicilor, a recunoscut pe tânărul Astion că este fiu al mai marelui cetăţii din care se trăgea şi, mergând, în grabă a vestit părinţilor despre locul aflării fiului lor. Iar acestea toate s-au făcut din purtarea de grijă a Celui Preaînalt care voieşte ca tot sufletul să se întoarcă şi la cunoştinţa adevărului să vie.

Cine va povesti chinurile voastre, mult pătimitorilor, că trupurile voastre ca nişte lemne fiind strujite, mintea voastră pururea se înălţa către cele înalte, iar cu inima şi cu gura mărturisind pe Cel ce vă întărea, aţi ruşinat îndrăznirile cele neputin-cioase ale chinuitorilor.

Ca o minune v-aţi făcut tuturor, căci mai degrabă oboseau chinuitorii voştri, ne mai ştiind ce fel de chinuri să mai născocească, decât să slăbească bărbăţia voastră. Pentru aceia şi tiranul cel turbat, temându-se ca nu cumva tăria voastră să înmulţească numărul creştinilor, a poruncit să vi se taie capetele afară de cetate.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Când aţi voit a merge la nunta Mielului, prea fericiţilor, în haină prea luminată v-aţi împodobit, ţesută nu din mătăsuri, ci din sângiurile voastre cele muceniceşti care strălucesc mai tare decât soarele.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Fericimu-te pe tine, de Dumnezeu Născătoare, Fecioară, că în pântecele tău s-a copt Pâinea cea adevărată care s-a pogorât din cer, Hristos Dumnezeul nostru, din-tru care tot cel ce mănâncă cu vrednicie se mântuieşte.

Catavasie: Înţelepţii lui Dumnezeu, care săvârşiţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit al Maicii Domnului, veniţi să batem din palme, slăvind pe Dumnezeu, cel ce S-a născut dintr-însa.

Condacul: Din cer aţi luat dumnezeiescul dar şi tuturor v-aţi făcut izvor de tămăduiri şi sfeşnice prea luminate în calea mântuirii. În dar aţi luat, în dar daţi-ne nouă, sfinţilor mucenici şi doctori fără de arginţi, tămăduind rănile cele trupeşti şi sufleteşti ale celor ce săvârşesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Icosul: Iubind pe Dumnezeu din tot cugetul şi din toată inima voastră, aţi socotit deşertăciune şi vis cele vremelnice, prea fericiţilor, căci nu numai roada sufletelor voastre aţi înfăţişat-o Ziditorului, ci până şi trupurile vi le-aţi adus ca pe o jertfă curată şi bine plăcută; şi ca unii ce prăznuiţi acum în lumina cea neapropiată, rugă-mu-vă, mijlociţi pentru cei ce săvârşesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Cântarea 7

Irmos: Tinerii cei bine credincioşi în cuptor au călcat văpaia şi focul în rouă l-au prefăcut prin credinţa în Dumnezeu, iar voi uneltirile tiranilor întru nimic le-aţi prefăcut, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Cu postul şi cu înfrânarea şi cu privegherile cele îndelungate aţi făcut trupurile voastre ca pe nişte unelte de cântare, căci loviturile cele de multe feluri ca pe nişte degete care aleargă pe strune le-aţi socotit, izvodind cântare bine plăcută lui Dumnezeu: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Văzând Vigilantius, dregătorul cel însuflat de Dumnezeu mărturisirea voastră, s-a aprins de focul credinţei în Hristos şi împreună cu voi a cântat: Dumnezeul părinţilor şi al nostru, bine eşti cuvântat!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată, Fiul, carele este în sânurile Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut. Iar voi, ca nişte slugi vrednice şi credincioase, aţi intrat în bucuria Stăpânului ceresc, pe care rugaţi-l pentru sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cine va povesti măririle tale şi cine te va lăuda după vrednicie, Preacurată? Că însuşi Îngerul n-a găsit nimic a zice, decât numai: Bucură-te! Pentru aceasta şi noi, ca nişte necunoscători, dar mânaţi de dragostea cea către tine, grăim ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har, Domnul este cu tine şi prin tine cu noi!

Catavasie: N-au slujit fãpturii înţelepţii lui Dumnezeu, ci numai Făcătorului şi groaza focului bărbăteşte călcând-o, se bucurau, cântând: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat.

Cântarea 8

Irmos:

Cu adevărat nimic nu a putut să vă despartă pe voi de dragostea lui Hristos, că nici focul urii celei turbate a chinuitorilor, nici înălţimea mândriei celei drăceşti a lui Latronianus, nici adâncul durerilor celor asemenea cu iadul, nici sabia, nici îngerii cei răi nu au putut slăbi râvna voastră cea curată, mult pătimitorilor, a celor ce cântaţi: Binecuvântat eşti Hristoase, Dumnezeule şi prea lăudat întru toţi vecii.

Îndată după pătimirea voastră, te-ai arătat în vis dregătorului Vigilantius şi ca un viu i-ai vorbit lui, prea fericite Astion, poruncindu-i să aibă grijă de părinţii tăi care aveau să vină în cetate căutându-te, iar acela, ca o slugă credincioasă, a împlinit cele rânduite de Mântuitorul tuturor, cântând: lăudat eşti Hristoase Dumnezeule întru toţi vecii!

Nu vom tăcea, o părinte Astioane, a pomeni aici şi pe părinţii tăi cei după trup, pe fericiţii Alexandru şi Marcelina, cei ce odinioară ca nişte păgâni au deplâns pierderea ta, iar la urmă s-au luminat cu lumina credinţei. Căci acestora tu însuţi te-ai arătat după pătimirea ta, îmbrăţişându-i aievea şi vorbindu-le cu dulce glas despre tainele Împărăţiei care va să fie, ca şi aceştia dimpreună cu tine să cânte: popoare binecuvântaţi şi prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii!

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Pe Tine Te binecuvântăm şi Ţie mulţumim, Părinte al luminilor şi Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, că toate le-ai făcut spre mântuirea noastră şi acum ne-ai dăruit nouă comoara cea nepreţuită, aurul ceresc, moaştele mucenicilor Tăi Epictet şi Astion, împreună cu care şi noi îţi cântăm: Binecuvântat eşti Doamne, Dumnezeule întru toţi vecii!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu vom tăcea a spune puterile tale, Născătoare de Dumnezeu, că nu îţi întorci faţa ta de la noi, chiar dacă şi greşim, ci ca o Maică îndelung răbdătoare şi mult iubitoare, pururea izbăveşti pe cei ce cântă: tineri, binecuvântaţi, preoţi, lăudaţi, popoare, prea înălţaţi-L pe Hristos întru toţi vecii!

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L întru toţi vecii.

Catavasie: Pe tinerii cei bine credincioşi, în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum lucrată; pe toată lumea ridică săţi cânte ţie: pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea 9

Irmos:

Ca nişte slugi bune şi credincioase iubirea Stăpânului ceresc aţi câştigat şi aţi intrat în bunăvoinţa prea curatei Sale Maici, căci cinstitori ai feciorei ei celei de-a pururea veşnice aţi fost şi cu viaţa cea curată pe cea singură curată o aţi urmat. Pentru aceasta şi ea şi-a arătat bunăvoinţa sa către voi, descoperind nouă sfintele voastre moaşte la praznicul cel ales al Adormirii sale.

În timpul vieţii voastre pământeşti ca două vlăstare roditoare aţi răsărit din tulpina Bisericii, prea lăudaţilor şi acum rodiţi vinul cel bine înmiresmat şi tămăduitor, potolind arşiţa cea pricinuită de patimi.

Izvor de binefaceri s-au arătat sfintele voastre moaşte, mult pătimitorilor, dintru care se adapă turma cea cuvântătoare, şi sicriul vostru scăldătoare duhovnicească stă înaintea tuturor, întru care ne spălăm de toată necurăţia sufletească.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu mucenicii şi cu feciorelnicii intrat-aţi la nunta Mielului, Sfinţilor Epictet şi Astion şi stând la Jertfelnicul cel mai presus de ceruri, împreună cu toţi sfinţii şi înfricoşătorii îngeri, pururea strigaţi: vrednic este Mielul cel înjunghiat ca să ia puterea şi bogăţia şi înţelepciunea şi tăria şi cinstea şi slava şi binecuvântarea în vecii vecilor!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Înfricoşătoare şi nepătrunsă este naşterea ta, Preacurată, că pe Cel pe care muritorul nu poate să-L vadă în pântecele tău cel feciorесc L-ai purtat. Pentru aceasta ca pe o adevărată Născătoare de Dumnezeu şi izbăvitoare a noastră toţi te mărim.

Catavasie: Tot neamul pământesc să salte, cu Duhul fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să cânte: Bucură-te, prea fericită Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Luminânda: Pe doimea cea mult lăudată, pe dascălul Epictet şi pe ucenicul Astion, care în Dobrogea s-au nevoit şi s-au încununat, iar pentru faptele şi pătimirile lor cele minunate s-au făcut slăviţi în toată lumea, veniţi credincioşilor să-i lăudăm. Că aceştia ne-au lăsat moştenire mare, făcându-ne din săraci bogaţi şi din neputincioşi puternici, căci sfintele lor moaşte ca pe un aur ceresc astăzi îl primim, îmbogăţindu-ne cu bogăţie veşnică şi mântuitoare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sufletele voastre în mâna lui Dumnezeu le-aţi dat, precum se cuvine drepţilor, lăsând pământului trupurile voastre cele mult pătimitoare; dar şi acestea, la vreme bine cuvioasă, ca o apă de aur au ţâşnit afară, spălând orice boală şi orice întinăciune de la sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Prea binecuvântată eşti Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, că ţi-a făcut ţie mărire Cel Puternic şi sfânt numele Lui, că iată, după vrednicie te cinstesc toate neamurile şi numele tău se slăveşte în veacul veacului.

La laude

Stihirile:

Cu sângiurile voastre ca şi cu o porfiră şi cu vison împodobiţi fiind intrat-aţi la nunta Mielului celui ce ridică păcatul lumii, sfinţilor mucenici, unde drepţii ca luminătorii strălucesc şi împreună cu cetele îngereşti laudă pe Cel unul vrednic de laudă cu adevărat.

Arătatu-te-ai vas ales al Duhului Sfânt şi lucrător de taină al iconomiei lui Hristos, părinte Epictet, căci nimeni nu poate veni la Fiul, de nu-l va atrage mai înainte Tatăl, cel ce stăpâneşte peste toate.

Ascultător părintelui tău te-ai arătat încă şi în moarte, prea cuvioase Astion, pentru aceasta ai primit ascultare pentru ascultare. Căci oricâte cereai de la Dumnezeu îndată le primeai, arătând că oricine ascultă de părintele său este şi el ascultat de Dumnezeu.

Avut-aţi în inimă pe Cel ce stăpâneşte peste toate, căci Acela binevoieşte în cei ce Îl ascultă şi Împreună cu Tatăl şi cu Duhul vine şi cinează întru dânşii, după cum Însuşi a făgăduit.

Străini aţi fost pe pământ, având patria voastră în ceruri şi cu totul cetăţeni ai Cerului v-aţi arătat, trăind în trup ca nişte fără de trupuri.

Oameni cereşti şi îngeri pământeşti, pentru aceea şi chinurile le-aţi socotit o bucurie, căci ele v-au mutat la locuinţa voastră cea din ceruri.

Fericimu-vă pe voi, Sfinţilor Epictet şi Astion, că mai înainte de marele Antonie călugări aţi fost, fericimu-vă că împreună cu mucenicii şi cu feciorelnicii la Jertfelnicul Mielului aţi intrat, fericimu-vă că celor din nevoi aţi dăruit tămăduiri. Şi acum mijlociţi pentru cei ce săvârşesc pomenirea voastră cu credinţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Astăzi este prăznuirea cea minunată şi bucurie celor credincioşi, că pământul ca cerul s-a înseninat, răsărind dintru sine moaştele Sfinţilor Epictet şi Astion cele mai strălucitoare decât soarele şi mai înmiresmate decât mirul. Veniţi toată turma cea cuvântătoare să ne adăpăm cu raze de lumină şi să ne săturăm cu apa cea vie care nu sărăceşte niciodată, că întru aceasta sunt tămăduirile şi milă şi har nemăsurat tuturor celor ce se închină cu credinţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pe Născătoarea de Dumnezeu şi Maica Luminii, pe Împărăteasa şi Stăpâna lumii cea mult milostivă şi cu totul iubitoare, întru cântări cinstind-o, să o mărim.

Sinaxar

Întru această zi pomenirea Sfinţilor mucenici şi doctori fără de arginţi Epictet, preotul şi Astion, monahul, din Dobrogea, care au pătimit în vremea domniei rău credinciosului împărat Diocleţian.

Aceşti fericiţi şi cu totul minunaţi ostaşi ai lui Hristos au trăit în vremea domniei rău credinciosului împărat Diocleţian. Faptele şi pătimirile lor cele minunate şi mai ales mulţimea de minuni şi de tămăduiri pe care le-au făcut în timpul vieţii, dar şi după prostăvire, prin sfintele lor moaşte, i-au făcut pe unii de au scris cu amănuntul viaţa lor.

Mai târziu, un oarecare învăţat din Apus a tipărit viaţa mucenicilor într-o adunare de vieţi de sfinţi, foarte vestită, care în latină se zice Acta Sanctorum, adică Faptele Sfinţilor.

Amândoi sfinţii se trăgeau dintr-o oarecare cetate din răsărit, a cărui nume însuşi mucenicii au voit să-l ţină ascuns. Epictet era preot şi monah, propovăduind cuvântul Evangheliei şi lucrând numeroase minuni şi tămăduiri, căci încă din tine-reţe s-a arătat în el alegerea pe care i-a făcut-o Dumnezeu.

În una din zile a venit la prea cuviosul Epictet un tânăr foarte frumos la chip şi bine îmbrăcat, voind să audă cuvintele lui, întocmai cum mai târziu tânărul Pantelimon a mers să asculte cuvintele preotului Ermolae.

Acest tânăr nu era altul decât Astion, fiul mai marelui cetăţii, care era bogat în bogăţia cea pământească, dar sărac pentru Împărăţia Cerului, căci nu cunoscuse încă pe Hristos. După ce i-a vorbit cu multă dulceaţă despre tainele cele înalte ale credinţei în Hristos, prea cuviosul Epictet l-a botezat pe tânărul Astion, care atât se aprinse de dragostea cea dumnezeiască, încât nu a mai voit a se întoarce acasă, ci a cerut părintelui său să fugă împreună într-o ţară îndepărtată, ca nu cumva tatăl său, care era păgân, aflând despre botezul unicului şi iubitului său fiu, să facă tulburare împotriva celor doi.

Aşa au ajuns Sfinţii Epictet şi Astion în Sciţia mică, în cetatea Halmyris, care este în România de astăzi, în Dobrogea.

Se spune despre Sfinţii Epictet şi Astion în Acta Sanctorum că faptele şi minunile pe care le-au lucrat în pământul strămoşilor noştri, în Sciţia mică, au fost încă şi mai minunate decât cele din patria lor. Că au ridicat din patul neputinţei pe slăbănogi şi paralizaţi, au întors ochii orbilor şi pe diavoli ca pe nişte neputincioşi îi goneau de la cei ce le cereau ajutorul.

Şi nu numai preotul Epictet lucra minuni, ci şi tânărul Astion pentru viaţa sa curată şi ascultarea desăvârşită pe care o făcea părintelui său s-a învrednicit de darul facerii de minuni.

Văzând minunile sfinţilor şi minunându-se de cuvintele învăţăturii lor, mii de halmirideni se botezau în Hristos.

Dar diavolul, care dintru început este urâtor de oameni şi zavistnic a toată faptă bună, s-a arătat într-o zi cuviosului Astion şi i-a zis că de acum se va răzbuna pe el, căci intrând în mai marele cetăţii, îl va ucide. Aşa s-a şi întâmplat, căci intrând diavolul în guvernatorul ţinutului, pe nume Latronianus, a chemat pe cei doi în faţa tribunalui. Dar fiind întrebaţi din ce ţară se trag şi din ce neam, sfinţii nimic nu au răspuns, decât numai că sunt creştini şi se trag din patria creştinilor. Mâniindu-se pe aceasta Latronianus, a poruncit ca mărturisitorii să fie supuşi la chinuri, dar şi în timpul chinurilor, ostaşii lui Hristos, ca şi oarecând tinerii în cuptorul haldeilor, strigau: „Suntem creştini, o tirane! Fie, dar, voia Domnului Dumnezeului nostru cu noi!”

Un oarecare dregător, Vigilantius, văzând câtă putere iese din această mărturisire a sfinţilor, încât vreme de mai bine de treizeci de zile răbdau sfărâmarea oaselor, fierberea în ulei şi alte cumplite chinuri, a început şi el să zică în inima sa: „Suntem creştini, o tirane! Fie, dar, voia Domnului Dumnezeului nostru cu noi!” Această mărturisire ca o văpaie cerească a aprins în inima lui Vigilantius focul credinţei în Hristos.

Acest vrednic de pomenire, ca un al doilea Iosif din Arimatheia, a îngropat cu grijă cinstitele moaşte ale mucenicilor, care atunci când au fost puse în mormânt au strălucit ca soarele şi au umplut văzduhul de bună mireasmă, încât mulţi din cei ce erau de faţă au crezut în Hristos.

La câteva zile după aceea, Sfântul Astion s-a arătat în vis lui Vigilantius şi i-a vestit că părinţii săi vor veni în cetate ca să-l caute şi că el va trebui să-i întâmpine şi să aibă grijă de ei. Căci un oarecare târgoveţ trecând prin Halmyris în timpul pătimirii mucenicilor, a recunoscut pe Astion al cui fiu este şi s-a dus în grabă de a vestit părinţilor săi.

Ajungând părinţii sfântului în cetate, Vigilantius i-a luat la el acasă şi vorbindu-le timp de o săptămână despre fiul lor şi despre credinţa creştină, în cele din urmă i-a dus la mormântul sfinţilor. Aici Sfântul Astion s-a arătat ca şi aievea, îmbrăţişându-şi mama bătrână şi vorbindu-i despre slava cea cerească.

Fericiţii părinţi ai Sfântului Epictet, Alexandru şi Marcelina au primit botezul lui Hristos şi împreună cu Vigilantius şi cu preotul Bonosus, care i-a botezat, s-au întors în cetatea lor.

Îndată după pătimirea sfinţilor, tiranul Latronianus a fost cuprins de un duh necurat şi ieşind între supuşii săi a început să strige ca un turbat şi să lovească cu sabia. Văzând că nu este în toate minţile, soldaţii l-au legat şi l-au pus într-o temniţă, unde chinuit de diavol vreme de trei zile, în cele din urmă şi-a dat huhul.

Multe minuni s-au săvârşit la moaştele mucenicilor, însă cu vremea locul aflării lor s-a pierdut.

Mare minune a fost când, după 17 veacuri de la pătimirea lor, în anul 2001, în ajunul praznicului Adormirii Maicii Domnului, această comoară cerească a fost descoperită în timpul săpăturilor în ruinele unei vechi bazilici din fosta cetate Halmyris. Toate cercetările nu au lăsat nici o urmă de îndoială că moaştele găsite, care

au rămas întregi, sunt ale Sfinţilor mucenici Epictet şi Astion, pomeniţi în Sinaxarul ortodox pe 8 iulie.

În vremea de faţă moaştele sfinţilor se află puse spre închinare în catedrala arhiepiscopală Petru şi Pavel din Constanţa.

Sfinţii Epictet şi Astion, după ce au răbdat numeroase chinuri, s-au săvârşit prin sabie. La vremea pătimirii, prea cuviosul Epictet avea cam la 60 de ani, iar uce-nicul său Astion, monahul, în jur de 35.

Bătrânul preot a cerut călăilor ca mai întâi să fie tăiat capul lui Astion, ştiind că multe sunt vicleniile diavolului şi ca nu cumva, văzând moartea dascălului său, ucenicul să fie cuprins de ispită, ca şi oarecând apostolii în faţa pătimirii învăţătorului Hristos. După aceea, punându-şi capul pe pieptul ucenicului său iubit, bătrânul Epictet a cerut să fie tăiat şi el. Şi aşa au luat amândoi cununa din mâna lui Hristos, la anul 290, mutându-se la Cel pe care l-au mărturisit, a căruia este sla-va în veci. Amin.

Bucuraţi-vă, Sfinţilor Epictet şi Astion, doctorilor fără de arginţi şi mucenici ai lui Hristos!